

ZOALS DE AREND

HAAR NEST OPWEKT

 . . . om in evangelische dienst te gaan. En ik denk dat velen van jullie hier zijn die zich de tijd herinneren toen we gingen. En ik predikte die ochtend over het onderwerp *David die Goliath ontmoette*. En hoevelen zijn er hier overgebleven van de groep die hier die ochtend was? O, een aantal van jullie. *David die Goliath ging ontmoeten*, ongeveer elf jaar geleden. En het begon . . .

² Dat is waar ik het voor het eerst begon, en daarna kwamen broeder Freeman, broeder Oral Roberts en broeder Allen voort en—en velen van de . . . En Billy Graham kwam daarna, natuurlijk heeft Billy Graham geen partij gekozen voor genezing, hij ging gewoon door met het prediken van de evangelische kant van het Evangelie van redding. En dus dat was begonnen precies volgens wat de Here daar zei die dag toen Hij bij de rivier verscheen.

³ En nu, ik heb gewoon nooit mijn vrouw of één persoon *dit* verteld. Dit is gewoon . . . Ik heb dit gewoon laten liggen voor vanmorgen, om het voor de gemeente te zeggen. Het is de hele tijd zo geweest dat ik nooit, leek wel, een plek of een plaats heb kunnen vinden, een startplaats. En ik zou nooit willen zeggen: “Wel, ga *dit* doen of *mijn* grote samenkomsten of *mijn dit* of *dat*.” Ik sta altijd liever gewoon aan de zijlijn en ben liever klein, en doe de wil van de Here. Maar nu voel ik dat voor één keer in deze elf jaar dat ik nu tot de plaats kom tot waar ik zie wat ik geloof dat de Here gaat doen. Wat mijn . . . waar ik hier voor was. En ik ben zonder enige zelfzucht of met alles wat in mijn hart was om de Here te gaan dienen, en te proberen het Evangelie door te drukken gewoon zo—gewoon zo hard als ik kan, om alles te doen dat ik kan.

⁴ Nu, was de kleine baby hier om opgedragen te worden? Ik dacht misschien als ik het zou noemen . . . ik denk . . . Het was toch niet, broeder—broeder Neville? Nu, mijn kleine meisje wilde wachten voor de zondagsschool om de opdraging van de baby te zien en dat is de reden dat ik de kinderen niet naar hun klassen heb laten gaan. Oké, de kleintjes kunnen nu gaan, naar hun klassen toe. Mevrouw Arnold, hun lerares en—en voor de . . . naar achteren gaan. Goed. Mijn kleine Rebekah zei vanmorgen, zei dat deze kleine baby het kleintje van haar oom is, weet u, dus het . . . ze wilde het opgedragen zien worden, maar ik denk dat ze heir nog niet zijn, misschien wat later.

⁵ Nu, onmiddellijk na de—de evangelieboodschap, dan gaan we bidden voor de zieken. En ik—ik vertrouw op God dat Hij dat

zal doen. Ik ben niet van plan om hier heel lang over te spreken, want ik wil wat tijd reserveren voor de zieken, om voor de zieken te bidden.

⁶ Nu, ik wil een gedeelte hier van het lezen van het Woord nemen van onze goede broeder en vriend, broeder Collins. Ik wil een gedeelte van dit Woord nemen, het 11e vers van dit 32e hoofdstuk van Deuteronomium, de eerste regel:

En zoals de arend haar nest opwekt, . . .

⁷ Ik wil proberen dat te benaderen vanuit een . . . vanuit het standpunt vanmorgen van de vogel zelf en het vergelijken met de gemeente. Nu, voordat we in deze dienst gaan, dit gedeelte, laten we even onze hoofden een ogenblik buigen voor gebed.

Broeder Tony Zabel, ik zou u vragen willen of u gewoon een woord van gebed wilt geven over Gods Woord als u dat wilt, broeder Tony. [Leeg gedeelte op de band—Red.]

⁸ De arend is een van de—de vogels waar ik graag over spreek, en het . . . hij is daadwerkelijke een meesterwerk. En vaak heb ik me afgevraagd waarom de Here deze grote vogel vergeleek met Zijn erfgoed.

⁹ En door in de natuur te studeren, en het is, was; de natuur was mijn eerste Bijbel. Ik hou ervan om naar God in Zijn natuur te kijken. Als je het eens kunt zien, naar de bergen gaan en zien hoe grote hoge bergen en de verschillende soorten bomen en hoe ze helemaal tot de dwergspar gaan en afdalen door de dennen naar de berk en verder naar het hardhout en verder in de woestijnen. Als je de kleine bergen ziet, de grote bergen, de woestijnen, de prairies, de zeeën, kan je een—een heel goed beeld krijgen van wat God is, en waar Hij van houdt.

¹⁰ Ik ga graag naar die ongerepte plek waar het nog nooit is aangeraakt door de mens, gewoon om te zien hoe God het mooi vindt. En er is iets diep in het menselijke hart dat ernaar verlangt die plekken te zien. Velen zullen vakanties nemen en naar plekken heen gaan en bezienswaardigheden bekijken. En het is prachtig om dat te doen: om de verandering te zien, de zonsondergang, hoe die ondergaat van boven op de heuvel of vanuit de vallei. En het is prachtig om dat te zien.

¹¹ En als een mens die God kent, of de persoon die God kent, en God in hun hart leeft, dan zullen zij meer geneigd zijn om van die dingen te genieten dan de onbekeerde persoon; omdat de God Die de aarde maakte Zich in dit hart heeft gebracht om te genieten van Zijn eigen schepping, van wat Hij gedaan heeft.

¹² En vele ervaringen die ik heb gehad in de bergen enzovoort, en in de woestijnen, en ik, o, ik zou niets voor hun herinneringen over hebben. Te kijken naar de . . . de roep van de wolf te horen. Ik kan gewoon een wolf horen huilen en huil dan als een baby.

13 En hoe vele malen in de bergen, toen ik nog maar een jongen was die op een vee ranch werkte en—en het bijeendrijven van het vee, nadat we 's morgens wegreden toen de eerste rij zou vertrekken rond vier uur om door, zo veel vee te gaan zoeken. Ze gaan helemaal naar het bovenste gebied. En vele malen, als we reden naar de . . . op de eerste rit van de ochtend, omdat ik slechts een jongen was en misschien wat beter door de jungles kon komen dan de oudere mannen, dan dreven we zo veel vee bijeen over een afstand van misschien vijfhonderd meter. De tweede groep vertrekt dan rond vijf, zes uur, en zij drijven ze verder tot ongeveer tien uur, en zij pakken ze dan op.

14 En uiteindelijk, in de nacht, is de vallei vol met vee. Dan plaatsen ze daar een man, de wagens gaan verder, ze houden dit vee in de gaten. Dan, als alle bergen zijn afgezocht, drijven ze de ene vallei in de andere en de velden in voor de . . . de prairies in voor wat wij het scheiden noemen, elke man om zijn vee te scheiden.

15 Omhoog de bergen in te gaan, alleen, vroeg in de ochtend om de kreten van de wilde vogels te horen en de roep van de coyote als hij naar binnen komt: voor mij is er iets aan dat hemels is. Elk klein schepsel van God die zijn bekende geluid aan zijn gezelschap laat horen. Er is iets mee en ik heb vele malen ernaar verwezen zoals David zei: "Als de diepte roept naar de diepte."

16 Mijn zoon, Billy, hij vertelde me gisteren, hij wilde weten waar hij twaalf liter bramen kon weggeven. En ik zei: "Waar zijn ze?"

Hij zei: "Ik heb ze nog niet geplukt."

En ik zei: "Wel, waarom wil je ze weggeven?"

17 Hij zei: "Papa, ik hou er gewoon van om naar de braambossen te gaan, heel vroeg in de ochtend, en de bramen te plukken. Maar we gaan weg en kunnen ze niet inblikken of niets." Hij zei: "Als ik maar iemand kon vinden aan wie ik ze kon geven, zou ik ze gaan plukken."

Ik zei: "Waarom wil je ze dan plukken?"

Hij zei: "Ik vindt het gewoon heerlijk om daar vroeg in de braambossen te zijn."

18 Ik ook. Ik . . . gewoon om daarheen te gaan, iets fris, alle zonde heeft zich over de aarde bezonken en op de een of andere manier zijn de kamperfoelies net iets zoeter op de vroege morgen. De rozen, omdat de—het parfum van de roos in de vallei bezinkt, en het blijft daar hangen totdat de wind opsteekt en het wegwaait enzovoort. Het drukt dit uit: dat het alléén is geweest.

19 Wat is het prachtig voor iemand om alleen te kunnen zijn in de tegenwoordigheid van God, gewoon alleen te zitten. Niet om de kerk, alleen maar wanneer je in de kerk komt bidden, dat je éne gebed te maken. Geraak alleen met God.

20 En een van mijn grote studies is, als ik alleen ben, hoog in de bergen, want ik hou er zo zeer van, is de adelaar. En ik vroeg me soms af als ik ze door een verrekijker bekeek en naar hun gewoonten enzovoort, hoe heeft God ooit Zijn erfgoed, dat is Zijn Gemeente, Zijn volk, met een arend vergelijken?

21 Toen ik de arend bestudeerde vanuit het standpunt van boeken leerde ik dat alleen al in Palestina er veertig verschillende soorten arenden zijn. Sommige daarvan zijn aaseters, sommige zijn de gewone vlees-gevoede arenden. Maar het woord *arend* zelf betekent “één die zich voedt met de snavel.”

22 Nu zullen we dát even een ogenblik nemen. “Eén die voedt met de snavel.” Met andere woorden geeft hij voeding met zijn mond, aan zijn jongen. En dat is een goede zaak om God dan met de arend te vergelijken, want God voedt Zijn Gemeente door Zijn Woord. Zijn Woord komt door Zijn mond. “De mens zal niet leven van brood alleen, maar van elk Woord dat uitgaat uit de mond, snavel, uit de mond van God.” God voedt Zijn Gemeente door Zijn mond. Onze zielen worden onderhouden door het Woord van God. Hoe mooi is dat bij de arend.

23 En het volgende is, de arend, dat hij zo’n—een bijzondere vogel is. Er is niemand zoals hij, nergens, in de hele vogelfamilie. Er is niets dat zo hoog kan vliegen als een arend. Wat heb ik ze gevolgd totdat ze gewoon helemaal buiten het bereik van mijn verrekijker gaan, gewoon verder omhoog de lucht in tot zijn hoogste en hoogste.

24 Je hoort heel veel over de havik, en het haviksoog. O, hij is een amateur in vergelijking met de arend. Hij kan die arend net zo min volgen als een Model T-Ford een van de moderne kan volgen. Wel, hij is die havik zo ver vooruit. Als de havik zou proberen met hem de lucht in te gaan, zou de havik sterven. En het haviksoog zou in niets te vergelijken zijn met de arend.

Nu, hij moet een speciaal gemaakt lichaam hebben, want nadat hij zo ver komt, zou hij niet meer kunnen leven, zijn ademhaling zou stoppen.

25 Ik heb het vaak gemerkt bij mensen als ik ze meenam op een jacht-trip. Broeder O’ Bannon, ik geloof dat hij daar misschien vanmorgen achteraan zit, een methodistenprediker uit Louisville. Omhoog over Berthoud Pass, zodra hij daarboven komt, lijkt het alsof hij gewoon zou omkomen.

26 Mijn schoonvader, meneer Brumbach, toen hij uit de—de wagon stapte (ze namen hem mee naar Pikes Peak) viel hij meteen voorover, dacht dat hij zou omkomen. De reden ervoor was dit: dat zijn lichaam niet gewend was aan die grote hoogte. Dus toen hij uit de trein stapte, viel hij gewoon voorover.

27 Meneer O’ Bannon ging op een heuveltje staan, niet veel hoger dan een van de Knobs hier, en ging zitten en gleeed zo de berg af. Hij zei dat hij het gevoel had dat hij gewoon zou vergaan.

28 Broeder Morgan, ik neem aan dat hij daar achteraan is, de man van zuster Morgan; wij waren hoog in de bergen, ongeveer drie duizend meter, en waren een tent aan het opzetten. Hij was net uit een wagon gestapt. En hij pakte mij bij de voeten, hij zei: "Hier, Billy, ik zal je optillen, om een nokstok aan te spannen." En toen hij mij optilde, zei hij: "Wacht even. Wacht even." En ik sprong heel snel op de grond en greep hem vast. Hij ging zo met zijn handen omhoog en ik ving hem zo goed als ik kon. Hij is een grote man. En we hadden gewoon wat haverzakken neergelegd (we hadden een heleboel paarden) en legden Bills hoofd daarop, totdat hij bijkwam. Ik wist dat het de hoogte was. Hij zei: "Het leek me alsof ik gewoon over die valleien aan het wegdrijven was, zo."

Wat was het? Hij was hier in het laagland opgegroeid. Dat was de eerste keer dat hij ooit in zo'n omgeving was.

29 Dus daarom, mannen die in dat land zijn opgegroeid, merken het niet, want ze zijn eraan geacclimatiseerd geraakt. Hun ademhaling, hun, alles wordt er gewoon onderdeel van omdat ze erin wonen.

Dat is de reden dat de arend een speciaal lichaam moet hebben, want hij kan zo hoog gaan dat een andere vogel hem niet kan volgen.

30 O, hoe typerend is dat voor de Gemeente van de levende God: in een atmosfeer levend, op een plaats wonend die veel hoger is dan al het andere op deze aardse reis. Wonen op een plaats waar alle dingen mogelijk zijn. Leven onder zo'n atmosfeer dat ze niet meer naar de dingen van deze wereld kijken, maar ze zijn opgenomen en zitten in hemelse gewesten in Christus Jezus. Het vereist een bijzondere. . . God moet iets doen om dit type lichaam te ontwerpen.

31 Een ander iets over de arend is dat hij zulke sterke vleugels heeft. Soms, als je die luchtstroom net boven een bepaalde hoogte raakt, is de luchtstroom zo sterk dat als de havik zou proberen te volgen, het zijn veren zo uit hem zou kunnen scheuren, omdat de luchtstroom zo sterk is. En dan zou het de vleugels van de havik naar achteren kunnen vouwen; en als dat zou gebeuren, zou hij onmiddellijk op de aarde vallen en omkomen. Dus als de arend naar die plaatsen moet gaan om te leven, moet hij ontworpen zijn om daarheen te gaan.

32 En als de Christen ooit in de hemelse gewesten leeft, moet dat Gods eigen ontwerp van Zijn Geest zijn om hem in die hemelse gewesten op te tillen, waar de winden hem niet zullen geselen of zijn vleugels afscheuren. Die twee grote sterke vleugels die de arend dragen, vertegenwoordigen Gods Woord. Maar wij. . . arenden hebben twee vleugels, en die twee vleugels vertegenwoordigen het Nieuwe en Oude Testament.

³³ Sterke veren; probeer er maar eens een uit te trekken. O, je moet een tang nemen en je voet erop zetten om het eruit te trekken, omdat het zo ontworpen moet zijn: sterk.

³⁴ Dan heeft God ook de arend vergeleken, omdat hij zo hoog was, zo hoog kon gaan, Hij vergeleek hem met Zijn profeten. Hij noemt Zijn profeten de arend, omdat de arend zo hoog kan gaan, kan hij zo ver weg zien. Nu, hoe hoger je gaat, hoe verder je kunt zien. Als zijn oog dan niet in verhouding staat met zijn vermogen om hoog te klimmen, dan, als hij hoog zou klimmen, zou hij blind zijn. Maar de arend moet een oog hebben dat past bij zijn vermogen om hoog te klimmen.

³⁵ O, als de gemeente slechts het oog van de arend kon hebben, om ertoe in staat te zijn; niet een natuurlijk oog, dat aardgebonden is; maar een geestelijk oog, dat ver kan zien. Ik hield er altijd van om dat oude lied te horen dat wij hier vroeger zongen:

Door geloof kan ik het in de verte zien;
Want onze Vader wacht aan de andere kant van
de weg,
Om ons daar een woonplaats te bereiden.

³⁶ En de wedergeboren persoon die in deze atmosferen en stratosferen omhoog klimt, kan door geloof ver in de verte kijken en de almacht van God zien en elk Woord een positieve werking noemen. Hij is ontworpen om te klimmen. Door gebed gaat hij verder, verder, totdat hij daarboven is. Als hij dan niet ontworpen is om te zien, als hij daarboven is, is hij alleen maar met plezier bezig.

³⁷ Dat is waar onze kerken vandaag de dag zo in gefaald hebben: denken dat de zegeningen van God alleen maar is om te dansen of om te juichen of om zoiets te doen; dat genezing slechts iets is om ons ertoe te krijgen dat we weer de wereld in kunnen.

³⁸ Wanneer we omhoog getild worden in deze stratosferen geeft God ons een oog, om in de verte te zien, dat het de Vader is, dat Zijn liefdevolle barmhartigheid voor Zijn kinderen, Zijn nakomelingen, er is om hen een voorproefje te geven van iets wat komt dat veel groter is. Ja!

Wij zongen vroeger dat gezegende oude lied:

Volle verzeek'ring, Jezus is mijn!
O, wat een voorsmaak van goddelijke
heerlijkheid!
Erfgenaam van redding, vrijgekocht door God,
Geboren uit Zijn Geest, gewassen in Zijn
Bloed.

³⁹ Dat is de echte arend van God die ginds in de verte weg omhoog kan rijzen, niet alleen om plezier te hebben, maar om

in de verte te zien. Denk aan die profeet Nahum, ongeveer zo'n vierduizend jaar geleden; op een dag steeg die grote arend van God op.

⁴⁰ En nog iets, de arend flappert niet met zijn vleugels om te vliegen. De arend slaat alleen zijn vleugels uit en hij is gewoon een vogel van ontspanning, wanneer hij met zijn voeten van de grond komt. Hij springt alleen en flappert een paar keer, dan, net genoeg om de wind onder zijn vleugels te krijgen, dan zwoegt of worstelt hij niet meer. Hij springt niet meer en hij flappert ook niet meer met zijn vleugels. Hij slaat alleen zijn vleugels uit en laat de stroming van de aarde terwijl die ronddraait, hem omhoog dragen.

⁴¹ Zo is het met de echte gelovige, hij springt niet van kerk naar kerk en van pilaar naar paal en loopt niet binnen bij de methodisten, de baptisten en de pinkstervelingen en de nazarenen, van plaats naar plaats. Hij neemt gewoon Christus als zijn Redder en slaat zijn vleugels uit in het Woord van God, Die hem voedt door Zijn mond, en hij zeilt omhoog, en rust gewoon uit. Zijn vleugels zijn sterk, hij hoeft niet te fladderen. Hij is sterk, hij beweegt geen veertje.

⁴² O, die meester van de hemel, ze nemen gewoon die veren en laten ze neer en vangen die wind op en vliegen gewoon weg. En hoe hij het kan.

⁴³ Die grote arend, Nahum genaamd, vierduizend jaar geleden, ging zo hoog, in de Geest van God, tot hij Outer Drive in Chicago zag, vierduizend jaar later. Zei: "De wagens zullen over de brede wegen razen; ze zullen als de bliksem rennen, ze zullen als fakkelen lijken, ze zullen de een tegen de ander aan botsen."

⁴⁴ Hoe dat die profeten zo hoog gingen dat ze zó in de verte dingen konden zien die zouden komen. Als er op deze plaats nooit licht was geweest, geen zonlicht ooit op dit continent geweest was, en je hoog genoeg in de lucht kon gaan om de zon ergens in een ander land te zien, en het deze kant op zien komen, zou je weer naar beneden kunnen komen en zeggen: "Op een dag zal er vegetatie zijn. Er zullen andere dingen zijn. Dit zou een sombere plaats zijn, maar zodra de zon komt, komt er ook vegetatie mee." En ze. . . je zou het kunnen zien. En dan wanneer de zon hier eindelijk aankomt, zouden de dingen die je in de verte had gezien, hier zijn.

⁴⁵ Dat is wat God met zijn profeten doet. Ze staan op, en hij weet, want door geloof hebben ze gezien dat er een dag op komst is wanneer de zonde zal zijn geëindigd, wanneer er geen ziekte of verdriet meer zal zijn. Dood en verdriet zullen wegvlieden en er zal geen plaats zijn voor ouderdom. Er zal geen plaats zijn voor rouwenden, er zullen geen kerkhoven zijn, er zullen geen teleurstellingen zijn. De arenden van God hebben zo hoog gevlogen in de stratosferen van God totdat ze die dag hebben zien

aankomen, en ze zijn teruggekeerd en hebben het neergepend in deze Bijbel. En op de een of andere manier, als je die sfeer binnenkomt, kun je voelen dat er iets aankomt, iets dat ons hongerig maakt.

⁴⁶ Gisteravond sprak ik op de veranda met een meneer en mevrouw Kelly, wat familie is van broeder Neville. En we hadden het over de opstanding. Ik zei: “Je ziet aan die kleine vogeltjes, zelfs aan hoe ze ook zingen.” En we hadden het gehad over de kleine vis daar op de rivier laatst die tot leven kwam. Zoals ik u geloof ik de laatste keer hier vertelde toen hij, broeder Lyle die daar achterin zit, de ingewanden uit zijn bek had getrokken en hem in het water gooide, was al een half uur dood. En toen de Heilige Geest kwam en zei: “Spreek,” en een kleine onbeduidende vis ontving zijn leven en draaide zich om en zwom terug naar zijn geliefden, omdat de oneindige God daar was.

⁴⁷ Hij is bezorgd over alles wat Hij heeft geschapen. Toch heeft die kleine vis geen ziel. Die kleine vis kon niet verlangen om naar de hemel te gaan. Het dier, het paard, de—de koe, de hond, de andere dieren, ze hebben geen verlangen naar het leven hierna, omdat ze geen ziel hebben. Maar het zijn mannen en vrouwen, die zielen hebben, die naar iets anders verlangen. Die gezegende dorst die God daarin legde, is om naar Hem te dorsten.

O, een arend is een prachtige vogel, die vergeleken wordt met Gods erfgoed.

⁴⁸ Ongeveer twee jaar geleden was het denk ik, mijn vrouw en ik en mijn schoonmoeder, velen van ons waren daar om de dag door te brengen in de Cincinnati dierentuin. En ik liep rond met, ik geloof dat het Sarah toen was, het kleine meisje, liep rond om haar stil te houden, liet haar de bosmarmot zien en de—de eekhoorns en de verschillende dieren.

⁴⁹ En ik kwam bij de kooi waar de vogels waren, en ik werd aangetrokken tot een grote kooi, een hele grote kooi, en ik hoorde het vreselijkste, meest zielige geluid dat ik ooit had gehoord. Toen ik daarheen ging, vond ik een grote adelaar, die gevangen werd door de sluwheid van het vernuft van de mens. Ze hadden een val gezet en die ving hem, en ze stopten hem in de kooi.

⁵⁰ En die grote kerel zou naar één kant van de kooi lopen, hij zou een aanloop nemen, met die grote krachtige vleugels zou hij zich tegen die ijzeren tralies slaan tot het bijna zijn intelligentie, zijn zintuigen van hem uit zou slaan. Hij flapperde ertegen met alle kracht die hij had, om te proberen zichzelf te bevrijden, alleen om te ontdekken dat hij er weer in het midden van de vloer van zou vallen. De haren en vachten op zijn hoofd waren eraf geslagen. Hij bloedde overal. Zijn grote vleugels, over de uiteinden ervan, waren geslagen tot ze rauw waren, door zich gewoon tegen die kooi aan te knallen om zich te bevrijden.

51 En ik stond daar een poosje, pakte het kleine meisje op in mijn armen, en ik dacht: “O God, wat een gezicht.” Een arend, een hemelse vogel, en hoe zijn huis niet op de grond is, zijn huis is in de lucht. Hij is geen aardgebonden schepsel, maar de sluwe listen van de mens hadden hem in de val gevangen, en ongeacht hoezeer hij probeerde zichzelf te bevrijden, kon hij het niet. En hij sloeg als het ware alleen maar zijn hersens in tegen die ijzeren tralies.

52 Ik dacht: “Is dat niet waar: dat mensen, die zich proberen te bevrijden van deze sluwe listen van Satan, door lid te worden van een kerk of wat u ook probeert te doen, u slaat alleen maar uw hersens in.” U kunt het niet. U zit in een kooi en u zit gevangen, en u kunt uzelf evenmin bevrijden als die arend het kon. Er is een Hand voor nodig die superieur is aan de uwe om u te bevrijden. Er is een Hand voor nodig die superieur is aan uw voorganger of welke denominatie dan ook; alleen maar de hand van God kan het doen.

53 Toen zag ik dat die grote arend, nadat hij het zo vele keren had geprobeerd en gefaald, dat hij zo achterover op zijn hoofd viel, en hij lag daar. Ik keek naar hem, bloedend; zijn vermoeide ogen toen ze omhoog keken, hoog de lucht in te vliegen. Daar is waar hij behoorde te zijn, maar tussen hem en zijn vrijheid waren tralies waar hij niet doorheen kon dringen. Ik dacht: “Is dat niet jammerlijk? Om dat hemelse wezen, vogel te zien, geboren voor die atmosferen en stratosferen, en dan hier voor de rest van zijn sterfelijk leven opgekooïd te zitten.” Ik dacht: “Dat is een lusteloos gezicht.”

54 Maar o, ik heb ergere dingen gezien dan dat: toen ik mannen en vrouwen zag die geboren waren om zonen en dochters van God te zijn, en ze zitten opgekooïd en lopen rond in deze wereld, gevangen in zonde en gevormd in ongerechtigheid, en lopen rond op deze aarde en proberen hun verlangen ergens met wereldse genoegens te stillen.

55 Ik wil niets slechts opmerken of maken. Ik wil alleen dit zeggen: onlangs, toen ik net terug was uit Chicago, was ik in Spring Street met mijn vrouw. Ze was wat kleren aan het kopen voor de kinderen om in Canada te dragen.

56 En langs de straat kwam een kleine moeder. En de manier waarop die kleine dame gekleed was, met een baby op haar arm dragend, het was een schande voor de mensheid. En ik dacht: “De arme kleine vrouw, waarschijnlijk een of andere man z’n de lieveling, de moeder van die dierbare kleine baby; en met een sigaret in haar mond, de as dat over de kleine baby heen vloog.” En ik dacht: “Een vrouw die een koningin zou kunnen zijn ergens thuis, een huis dat vredig en lieflijk zou kunnen zijn, maar ongetwijfeld, in plaats van de Bijbel zat overal sigaretten op, overal bier op, en ruzie en jaloezie.”

⁵⁷ Het is omdat ze gekooïd zijn door omstandigheden: radio, televisie, ongecensureerde programma's, liefdesverhalen, en dat soort dingen hebben de gedachten van het Amerikaanse volk gevangen genomen. En ze zijn slaven geworden van de moderne samenleving, terwijl ze geboren werden om zonen en dochters van God te zijn.

⁵⁸ Ik ben een krankzinnigengesticht een keer binnen geweest en zag daar jonge dames die . . . ik ging met een moeder naar binnen naar een kleine vrouw toe. En de da- . . . jonge meisjes, deze jonge dame, een zekere, had de bedpan gebruikt om haar gezicht in te wassen. En ik zei: "Wat is er toch gebeurd?"

⁵⁹ Ze werd in de dienst van God geroepen, maar ze raakte in de fout. Een jongen kwam langs, een gladjanus, en gooide haar in een kooi van de wereldsheid en daar was ze gevangen genomen en had haar verstand verloren, haar mentale vermogens, en zat in een inrichting.

⁶⁰ Een paar dagen geleden stond ik met een andere plaatselijke prediker in een huis waar een prachtig jonge dame, de dochter van een dokter, die . . . een groot deel van haar leven heeft doorgebracht, bijna heel haar leven, tot ze dertig of vijfendertig jaar oud was, mooi meisje. En haar moeder belde me op en huilde, en het was een lief meisje.

⁶¹ En om te zien hoe een moderne sceptische wetenschapper dat mooie kind te pakken had gekregen en had gezegd: "Wil je me vertellen dat je nog nooit door een jongen bent gekust? Jij weet niet wat je hebt gemist." En begon haar gedachten op die dingen te richten, en sloot die dierbare arend op in een kooi.

En haar lieve oude moeder op de veranda schudde m'n hand en zei: "Door Gods genade zal ze verlost worden." En dat zal ze.

Maar om te ontdekken dat die arend van God die hoog door de ongeziene hemelen heeft gevlogen in zo'n valstrik verstrikt kon raken. De stad zit er vandaag vol mee.

⁶² Mannen en vrouwen die geboren waren om vrij te zijn, die geboren waren om zonen en dochters van God te zijn, om boven de zonde en weg van de zonde te leven, ze versieren de kroegen en dansvloeren, omdat een web, als een spin, hen rond en rond gesponnen heeft totdat ze hen in die zaak gevangen hebben: op ongecensureerde programma's; de scholen en atheïstische leringen; en al de moderne sluwe listen van de duivel; en het spijt me dat ik dit zeg, maar vaak de moderne kerk, die hen losjes laten gedragen, hen alles laten doen wat ze maar willen zolang ze maar bij de kerk horen.

⁶³ Laat mij u vertellen, mijn dierbare, geliefde vriend, er is maar één manier om tot de Gemeente van de levende God te behoren. Dat is niet door lid te worden, dat is om erin geboren te worden. Een natuur wordt veranderd en al de oude dingen, je bent dan vrij.

64 Nu, God vergeleek Zijn erfgoed met de arend, vanwege iets anders dat de arend doet: de arend bouwt haar nest héél hoog. O, hoe vaak ben ik wel van mijn paard afgestapt en heb ik hem aan een jong boompje vastgebonden en mijn verrekijker gepakt en de hemel afgezocht om de arend te vinden, gewoon om hem te observeren, heel hoog in de Rockies. En de arend bouwt zijn nest zo hoog als hij het maar bouwen kan. Waarom? Het is voor veiligheid en bescherming. Hij zit zo hoog tot de roofdieren niet bij hem kunnen komen. De coyote die zou proberen bij het nest van de arend te komen, zou zijn nek breken.

65 O, dat is de reden waarom God Zijn Gemeente vergeleek met de arend, want het arendsnest, wat de Gemeente is, is ver voorbij de zorgen van deze wereld gebouwd: buiten de gevarenlijnen; over het Bloed; waar de moderne rondsluipende roofdieren nooit bij komen. Hij zei: "U bent een stad dat boven op een berg staat, een kaars die in de kamer schijnt." O, iets, de Gemeente van de levende God is hoog gebouwd, op hoge ambities.

66 Wanneer ik hoor van een kerk die geen ambitie heeft om te groeien, is er iets mis met die kerk. De Gemeente van de levende God heeft een hoge ambitie.

67 En nog iets: de Gemeente van de levende God is hoog gebouwd omdat ze hoge aspiraties en verwachtingen heeft. U zegt: "Wel, wij behoren tot de kerk. Onze vader heeft jaren geleden in deze kerk gediend." Dat kan wel goed zijn, maar de Gemeente van de levende God kan niet stilzitten. Haar ambities zijn om hoger te gaan, verder.

68 Wij zien de blinden vandaag genezen worden. Wij zien ernaar uit dat morgen de doden zullen worden opgewekt. Wanneer wij de natuur Zijn Stem zien gehoorzamen, kijken wij dan uit naar de Komst van Christus. Haar ambities zijn hoog. Haar aspiraties zijn hoog. Haar verwachtingen zijn hoog. Het is hoog gebouwd. Het staat als een gedenkteken.

69 De Christen op zijn werk staat op een heuvel. Zijn ambities zijn hoog: om zijn baas of iemand anders voor Christus te winnen. Dat is juist. Zijn verwachtingen zijn hoog: dat God hem ergens een kans zal geven om tot iemand te spreken.

70 De arend plaatst haar nest hoog, en ze kijkt uit naar de gelegenheid, en haar kleintjes worden geboren en ze zijn veilig als ze geboren worden.

71 En de Gemeente van de levende God, die hun ambities bouwt op de hoogste top, op de meest solide Rots, Christus Jezus, wanneer hun kleintjes in Christus geboren worden, zijn ze veilig. "De Naam des Heren is een sterke toren; de rechtvaardigen ijlen erheen en zijn veilig." Zeker.

72 O, ze is een krachtige vogel. Maar na verloop van tijd; vele dingen die we over haar zouden kunnen zeggen. Maar er komt (nu, naar de tekst) er komt een tijd nadat haar kleintjes geboren

zijn, of dat ze uitgebroed zijn. De arend legt een ei, en haar kleine baby's worden uitgebroed. Het zijn kleine witte, pluizige beestjes. En de moeder voedt ze vanuit haar snavel tot ze flinke vogels zijn. En als ze ze heeft, gaat ze naar beneden en vindt ze haar prooi. Ze komt terug naar boven om haar kleintjes te voeden.

⁷³ Wat een verschil is dat met de kip. De aardgebonden kip, die zijn nest op het boerenerf maakt, een open graf voor elke oude wezel of wat er ook maar langskomt.

⁷⁴ Ik zal dat vergelijken met deze wereldse kerk van vandaag, de wereldse mensen van vandaag: hoe ze gewoon zeggen: "O, wel, breng ze binnen, doop ze, zet hun naam in het boek." Het zijn open objecten, geen arend. Nee meneer. De arend zal dat niet doen. U zou misschien in de kerk genomen worden en mag korte broeken dragen en—en drinken en roken en u zo gedragen. Misschien kakelt de oude hen van de kerk u dat toe, maar nooit een moeder arend. Zij brengt u verder dan dat.

⁷⁵ O, zegt u: "De kip is ook een vogel." Dat weet ik. Maar hij is een aardgebonden aaseter. Dat is juist. Hij weet niets over de hemelse gewesten. Hij is nooit daarboven geweest, dus bouwt hij zijn nest maar hier beneden; en hond-eet-hond. Maar de arend denkt beter dan dat.

⁷⁶ Dan, als haar kleintjes geboren worden, de moeder arend dan, komt er een tijd dat die moeder arend vastbesloten is dat haar kleine arendjes niet als kippen zullen zijn. O, daar hou ik van. Ik hoop dat dit doordringt. Die moeder arend is vastbesloten dat haar baby's zich niet zullen gedragen als de rest van die kippen, die vogels die aardgebonden zijn. Ze moet ze een ervaring geven.

⁷⁷ Zo is Christus voor Zijn Gemeente. Er is meer dan alleen maar lid worden van een kerk, bij een denominatie horen. Er is iets meer dan alleen een goede burger zijn. Zeker. Christus is hier zoals de moeder arend om te zien dat u het ontvangt.

⁷⁸ En de moeder arend is toegerust om voor haar kleintjes te zorgen, en erop toe te zien dat hun ervaring juist is. Dus er komt een tijd dat er een opwekking is in het nest.

O God, stuur ons een opwekking in het nest.

⁷⁹ De arend wordt verondersteld een vogel te zijn die zijn jeugd vernieuwt. Om de zoveel tijd, ongeacht hoe oud hij is, verandert hij weer in een jonge vogel, niet in—in jaren, maar in zijn fysieke samenstelling. Hij vernieuwt zijn jeugd. De Bijbel zegt dat hij dat deed. "Gij zult zijn jeugd vernieuwen zoals de arend." Hij vernieuwt zijn jeugd.

⁸⁰ Wat een prachtig type is het van de Gemeente wanneer we vermoeid zijn, uitgeput, verscheurd, om naar binnen te gaan en

onze kracht te vernieuwen; en op te stijgen zoals de arend, boven al onze zorgen, en modes en dingen van deze wereld.

⁸¹ Dan merken wij weer op dat deze oude moeder, één glorieuze dag er een tijd komt dat ze denkt dat het nest opgewekt moet worden. Ze ijlt naar binnen; er schijnt iets mis met haar te zijn. Ze kijkt naar haar baby's; ze kijkt hen na. O, hoe ik met een verrekijker heb gelegen en naar ze heb gekeken.

⁸² En ze gaat naar binnen, ineens gaat ze op het nest zitten, ze krijst. Wat doet ze? Ze leert die kleine makkers haar eigen roep. "Mijn schapen kennen Mijn Stem." Die kleine makkers zijn nog nooit uit dat nest geweest. Ze hebben gewoon daar de hele tijd geleefd.

⁸³ Dus wat ze doet, waarnaar de Bijbel verwijst: ze wekt haar nest op. Ze zit op het nest terwijl ze krijst, of aan de rand van het nest, en ze neemt die grote vleugels en ze slaat ze heen en weer en ze stuurt een ruisende wind over hen heen. Wat doet het? Waarom doet ze het? Het is om elke losse veer weg te blazen.

O God!

⁸⁴ Ze staat op het punt ze mee te nemen op hun eerste testvlucht; om hen uit het nest te halen. En als er ooit een tijd was dat de gemeente uit het nest behoort te komen, is het nu. En die twee grote Vleugels zijn het Woord, ze geeft hen het Woord, en door het Woord komt die ruisende machtige wind zoals het op de dag van Pinksteren was. Het blaast al de losse veren weg; al de dingen van de wereld waaraan je hebt vastgehouden, vervagen gewoon wanneer die ruisende machtige wind door het Woord neerkomt. Het blaast elke losse veer weg, elk klein isme, elk klein fanatisme, elk klein ding van de wereld; het trekt het los, elke veer; want die losse veren, wanneer u daarboven komt, zult ontdekken dat het uw dood zal veroorzaken.

En losbandig leven in de gemeente veroorzaakt geestelijke dood in de gemeente.

⁸⁵ Moeder is vastbesloten dat haar baby's uitgerust zullen zijn om op te stijgen. Bedenk, zij hebben nog nooit wind gevoeld; het zijn arenden. Ze werden geboren in de kloof van de rots. Ik hou daarvan.

God zei: "Ik zal je verbergen in de kloof van de rots." De kloof in Zijn zijde. "Ik zal je daar verbergen." Daar is waar je geboren bent.

⁸⁶ De kleintjes worden geboren in de kloof van de rots. Ze weten niets van de winden. Dus de eerste winden die ze voelen worden door de vleugels van de moeder aangewakkerd, niet een wereldse, door de kerk gemaakte theologie.

⁸⁷ Maar een echte arend die geboren is uit de Geest van God; Gods arenden: de eerste ruisende wind die hij voelt, het is niet enige opgemaakte emotie. Het wordt hem toegewaaid door het

Woord van God en schudt elke veer in hem los. Hij gaat door de test heen. Hij staat op het punt een vlucht te nemen.

O, dat God de kerk vandaag zou doen schudden, door het Woord; en alle kleine losse eindjes loswaaien, de kleine ismen en kleine *ditjes* en *datjes*.

⁸⁸ En terwijl ze ze uitwaaiert, en wanneer alle losse veren eruit zijn uitgeblazen, dan duikt ze neer in het nest, en ze plaatst haar vleugels vlak naast haar zij en ze spreidt ze uit. O ik hou daarvan. Spreidt ze gewoon uit, en elke kleine arendje springt op haar vleugel.

⁸⁹ Nu onthoud, haar veren, je kunt ze er niet uittrekken met een tang. En die kleine adelaars zet zijn kleine voetjes vast, veilig en zeker in deze vleugelveren die getest zijn.

⁹⁰ Wat is de Vleugel? Het Woord. En ieder kind van God richt zijn geloof, neemt een houvast op Gods eeuwige Woord dat door de tijden heen is getest, voor uw eerste solovlucht.

⁹¹ Ze gaat hen een ervaring geven. De ruisende wind was alleen maar om de losse veren eruit te halen, zodat die van hen goed zullen zitten. Ze hebben misschien een gat in hun vleugel, een paar veren die ontbreken. Dan wanneer ze zich klaar maken, hun kleine snaveltjes. . . Let op, ze nemen hun kleine snaveltje en ze strekken zich naar voren en krijgen een goede sterke veer te pakken in moeders vleugel, en ze schudt het. Gewoon op de een of andere manier weten ze hoe ze het moeten doen. Waarom? Het zijn van nature arenden. U zou een kip daar niet toe kunnen krijgen als u het moest. Hij weet er niets van.

⁹² Dat is de reden waarom een aantal van deze koude, formele, zogenaamde, moderne religie niets weet over de gezegende ervaring van een hoger en beter leven. Ze weten er niets van. Ze zeggen: "O, die Bijbel is verkeerd vertaald. Het is *dit*, *dat* en het *andere*."

O broeder, als u vanmorgen ziek bent, krijg greep op elk Woord van God en maak u klaar voor een vlucht.

⁹³ Moeder haalt je uit het bed. Moeder wil je daar niet hebben. Moeder is vastbesloten dat haar kinderen niet zullen zijn zoals (háár kroost), zoals het kroost van die oude kip ginds op het boerenerf. Ze wil niet dat ze zo zijn, dus moet ze hen een ervaring geven. En om deze ervaring te krijgen, houden ze vast aan het Woord, de Vleugels. Ze krijgen een houvast en liggen daar gewoon. O, het is zo dramatisch om ze het te zien doen.

⁹⁴ O, ik lag daar op mijn buik op een rots een dag ginder, bij Corral Peaks, broeder Wood; en ik weende als een baby tot ik eruit kwam en ik schreeuwde. Ik heb zelfs mijn paard weggejaagd. O, ik kon er niets aan doen, maar ik dacht: "O, jij kleine kerel: Alle winterkoninkjes en alle kraaien en alle buizerds in de wereld zouden u kunnen vertellen dat die veer niet

houdt. U weet wel anders, want u bent geboren als een arend." O, u bent geboren als een kind van God; u kunt uw anker ook op elke goddelijke belofte zetten en eraan vasthouden. Absoluut weet u.

Op Christus, de vaste Rots, sta ik;
Alle andere grond is zinkend zand.

⁹⁵ Niets zal u bewegen. "Hierop zal Ik Mijn Gemeente bouwen," zei Jezus, "en de poorten van de hel kunnen haar niet overweldigen." Niets zal haar ooit bewegen. Het is de onwrikbare Rots van Gods eeuwige Woord. Precies in de uren van de dood, wanneer alle hoop is vervlogen, kan een geboren kind van God zijn standpunt innemen op Gods eeuwige Woord en ginds voorbij deze tranen kijken en zeggen om naar Hem te kijken Die zei: "Ik ben de Opstanding en het Leven." Zelfs de dood zelf zal hen nooit doen wankelen. Het zijn arenden. Het zijn hemel-geboren vogels. Hun natuur in hen is ontworpen om dat te geloven en te vertrouwen.

Wanneer zij schreeuwt, kennen ze de stem. Ze predikt tot hen. Ze spreidt haar Woord uit, het Woord van God, haar grote Vleugels.

⁹⁶ Dat is wat Hij vanmorgen aan u zieken aan het uitspreiden is. U zieken, waarvan het lijkt alsof u daar uw hele leven zult blijven zitten, als de duivel u zover kan krijgen dat u dat gelooft, heeft hij u. Maar u dierbare kleine arendjes, God spreidt Zijn Woord uit: hou eraan vast. Blijf daar staan. Laat u door niets van stuk gebracht worden. Ze is door de tijd heen getest.

⁹⁷ Als u een zondaar bent en bang bent om te sterven: "Wat zal ik doen broeder Branham als de . . . deze kleine broze draden van het leven beginnen te breken en mijn ziel ergens neerstort in ik weet niet waar?" Stel uw geloof in Zijn Woord: "Ik zal wederkomen en u tot Mij nemen; opdat waar Ik ben, gij ook zijn moogt. Hij die Mijn Woorden hoort en gelooft in Hem Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig Leven. Hij die Mijn vlees eet en Mijn Bloed drinkt, zich uit Mijn snavel voedt, heeft eeuwig Leven; en Ik zal hem opwekken ten laatsten dage."

⁹⁸ Wanneer in alle beproevingen van de aarde voorbij de verduisterende sluier en de tranen en het verdriet van dit leven, de echte arend daar zijn klauwen zet, en zei: "Op Christus de vaste Rots sta ik. Op de vleugel van mijn moeder zal ik rusten, vasthoudend aan de vleugels van het Kruis, wetend dat daardoor de verzoening werd gebracht."

⁹⁹ Ze neemt ze mee de lucht in. O, hoe dat als u vasthoudt aan Gods onveranderlijke Woord, u uw . . . u vrij snel een testvlucht zult hebben.

¹⁰⁰ Nu, de oude moeder spreidt haar vleugels uit, en weg gaat ze de hemel in. Ze kan u niet hier op aarde laten en u een ervaring geven. Ze moet u ver in de hoogte krijgen.

¹⁰¹ Het probleem van vandaag is dat we door de modder kruipen. Ik vertelde mijn vader vroeger dat ik kon zwemmen. En ik sprong van een kleine oude doos in ongeveer dertig centimeter water, en modder dat alle kanten op vloog, en sloeg zo met mijn handen. Ik vertelde mijn oom één dag dat ik het kon en hij nam een roeispaan en duwde me af in water van ongeveer twee meter diep: het was anders. Dat is wat de kerk vandaag aan het doen is, het kruipt door de modder. Ze gaat gewoon naar de kerk en zingt een loflied en gaat naar huis.

O, het uur is nabij dat we ons erin moeten werpen.

¹⁰² Deze moeder arend, wanneer ze haar vleugels heeft uitgespreid, haar woord, en elke kleine arend zich vasthoudt op een bepaalde belofte, ze stijgt op met die grote meesterlijke vleugels met haar kleintjes die erop zitten. Ze gaat verder en verder, verder, en zij blijven vasthouden. O, ze laten niet los. Het zijn arenden. Ze gaan misschien dwars door een storm heen. Dat maakt geen verschil uit. Ze blijven vasthouden.

¹⁰³ En als u, als een arend, als God ooit de belofte in uw hart heeft gelegd; de dokter zou mogen zeggen dat u morgen gaat sterven, maar u blijft vasthouden. Elke beving, elke storm en elke hoge en stormachtige wind: mijn Anker houdt vast binnenin het voorhangsel. Ik zie niet hoe ik er doorheen zal komen, maar ik hou vast aan dit Anker.

¹⁰⁴ Steeds verder en verder en verder, totdat ze héél hoog de lucht in gaat. En als ze zo hoog is tot u haar nauwelijks meer kunt zien, doet ze iets vreemds: ze schudt hen allemaal van zich af daar midden in de lucht.

O, er moet een tijd komen waar u naar die plaats moet komen.

Waarom gaat ze zo hoog? Het zijn arenden. Ze kunnen niet zo hoog gaan als ze geen arenden zijn. Ze zouden sterven voor ze daar aankwamen, maar het zijn arenden.

¹⁰⁵ En een echte gelovige, ongeacht wat de atheïsten zeggen, wat de . . . iemand anders zegt, als ze Gods adelaars zijn, blijven ze bij het Woord, laat het hen voeren waarheen ze ook mogen gaan.

¹⁰⁶ En als hij daarboven komt, schudt hij haar vleugels zo, en de arenden vallen langs alle kanten neer. Ze schreeuwt. Wat doet ze? “Kinderen, jullie staan er alleen voor.” Die kleine kereltjes beginnen met hun vleugels te flapperen, ver boven in de lucht, waar geen kraai of havik of niets ze ooit zou kunnen pakken.

¹⁰⁷ Dat is hoe God u neemt. Hij neemt u mee in een nieuwe ervaring waar kerken of denominaties of niets anders ooit zou kunnen volgen. Als Hij je eens losschudt, zodat je er alleen voor staat.

¹⁰⁸ En als ze losgeschud zijn, verlaat de moeder hen dan? Nee, zegene uw hart. Ze cirkelt om hen heen en begint op hen te letten,

elk van hen. En hoeveel plezier ze wel moet hebben om naar die kleine kereltjes te kijken, ondersteboven en wat al niet meer, gewoon aan het flapperen uit alle macht. Zijn ze bang? Nee, ze zijn nooit bang, want ze vertrouwen op de alomtegenwoordigheid van hun moeder en haar opperste vermogen om hen weer omhoog te dragen. En als er eentje uit de maat dreigt te raken, in het diepe begint te gaan, weet u wat ze doet? Ze duikt onder hem neer, neemt hem op, op haar vleugels, haar woord, en draagt hem weer omhoog in genade.

Geen wonder dat ik een calvinist ben. Amen!

God strekt Zich uit naar beneden met Zijn Woord en pakt Zijn arend, draagt hem weer omhoog.

¹⁰⁹ Dus zij zijn zonder zorgen; ze flapperen en flapperen gewoon en roepen en schreeuwen en hebben een echte pinksteropwekking. Die kleine kerels, soms vallen ze om en tuimelen ze om, en het maakt hen niets uit. Mama houdt ze in de gaten. Ja meneer, ze zweeft regelrecht om hen heen, vlak om ze heen. En het eigenaardige is, ze kan elke van hen eruit pikken. Als er iets begint te gebeuren, slaakt ze gewoon deze schreeuw en slaat haar woord zo uit, en ze duiken in die veren zo en houden zich vast voor het lieve leven. Wat een prachtige vogel.

Wat een wonderbare Redder. Ja, wat een wonderbare Redder.

¹¹⁰ Dan, als ze naar beneden komt, nadat ze rondgeslingerd zijn en de hele testvlucht hebben doorgemaakt, hun eerste kleine vlucht, dan slaat ze haar vleugels uit en schreeuwt. Ze pakt deze op, ze pakt die op. O tjonge. Dan neemt ze hen mee, beneden de vallei in. Ze zijn daar nog nooit geweest. Ze zaten alleen maar in het oude nest, het kotsnest, het stinkt. Ze neemt ze mee naar beneden in de vallei, waar de kabbelende wateren stromen.

“De Here is mijn Herder,” zei David, “Mij zal niets ontbreken. Hij voert mij aan stille wateren.” Hoe wonderbaar.

¹¹¹ Er werd eens gezegd dat een boer een hen op eieren had gezet, en hij plaatste een arendsei onder de hen. En dus, nadat de hen een poosje had gebroed, had ze . . . Ik vraag me af hoeveel vrouwen hier weten wat een legsel eieren is? O, deze boeren zouden het weten. Vijftien is een legsel, geloof ik. Dus hij had veertien eieren, dus legde hij één arendsei eronder. Zo is het ongeveer, ongeveer één uit een legsel is zo ongeveer hoe je het krijgt. Dus, hij zette de oude kip erop, de atmosfeer, op het erf. Uiteindelijk, na een tijdje, kwamen ze allemaal uit het ei. Toen deze kleine arend uitgebreed was, was hij een—een vreemd uitzierende vogel voor de rest van hen. [Leeg gedeelte op de band—Red.]

En dat is hoe het is met een echte arend wanneer hij geboren wordt in een van deze moderne, zogenaamde verfijnde kerken, hij is enigszins een buitenbeentje.

Hij kon het—het gekakel van de kip niet verstaan.

En zo is het met de echte Christen die vandaag de dag in een van die kippennesten wordt geboren. Ze kunnen het niet verstaan.

¹¹² “O, kom op, kinderen. Slechts een . . . o, het is in orde.” De oude hen leidt ze naar buiten het boerenerf op en ze pikken in de mesthoop en al het andere. Die arend kon dat niet eten. Hij had een andere aard. Hij was zo’n beetje uitgehongerd. Dat is hoe een echte Christen wordt rondom sommige van deze oude lijkenhuizen.

¹¹³ “O, kom en sluit je aan bij de kerk. Zet je naam in het boek. En o, dat is in orde. Je kunt je korte broek aantrekken en het gras maaien ’s middags. Ik vind het koel.” Het is belachelijk. Maar de echte arend weet beter. “O, een sociaal drankje doet niemand kwaad.” Het is zonde. De echte arend weet het. “Er is niets verkeerd met sigaretten roken.” De echte arend weet beter, zijn aard is anders.

¹¹⁴ Hij bleef gewoon bij dat kleine stelletje kippen hangen. Ouwe mama zou zeggen: “Kom eens hier.” En zij zouden maar wat pikken en zich uitleven met een of ander groot: “O wel, we zullen een bunco spel houden. We zullen de voorganger betalen.” De arend stond buiten. Hij wilde daar niets van. Nee meneer. Er was gewoon iets aan hem dat anders was.

¹¹⁵ Heb je er ooit één gezien die zo in een kippennest uitgebroed was? Ik bedoel sommige van deze moderne kerken? Ze staan op met de doxologie en de apostolische geloofsbelijdenis en zingen een paar liederen en spreken over de bloemen en gaan naar huis. Die arend wordt niet gevoed. Dat zijn aaseters. Hij kan dat niet verdragen. Dus zou hij de anderen volgen als een klein lelijk eendje, weet u, achteraan.

¹¹⁶ En de oude kip zou een soort, een bepaalde soort, een—een—een iets vinden en ze zou kakelen naar haar kippen, een of ander iets dat ze in de mesthoop had gevonden, en ze zou kakelen naar haar kippen. De kleine beste arend liep er gewoon heen en keek ernaar en zei: “Ik kan gewoon geen deelnemer zijn aan zoiets.” Dank God voor Zijn natuur.

¹¹⁷ Dat is de reden dat ik geloof in uitverkiezing. Je bent wat je bent door de genade van God. Niet dat je jezelf tot iets hebt gemaakt, het is wat God door Zijn soevereine genade je maakte, vóór de grondlegging van de wereld. Je kunt proberen braaf te zijn en naar de kerk te gaan als u dat wilt. “Het is niet hij die wil of hij die loopt, maar het is God Die Zich ontfermt.” Dat is juist.

¹¹⁸ Hij is een arend om mee te beginnen. Hij kan het gewoon niet verdragen. Maak u geen zorgen. Misschien zeggen ze: “Ga niet om met dat stel heilige rollers, *dit*, *dat* of het *andere*.” Maak u geen zorgen, hij gaat die kant op, zo zeker als wat.

Nu, kijk. Die kleine oude kippen gingen rond, ze dachten dat ze een geweldige tijd hadden.

¹¹⁹ Maar weet u, op een dag toen ze buiten op het boerenerf waren, kwam er een schreeuw door de lucht. De oude moeder vloog toevallig voorbij, ze keek naar beneden. Zij zag dit kleine kereltje voortsjokken, aan het kijken.

O broeder, Zijn oog is op de mus. Dit ene weten wij, God kent de Zijnen.

¹²⁰ De oude moeder arend vloog toevallig over dit boerenerf en ze keek naar beneden. Ze zag haar jong. De boer had hem gestolen. Dat klopt, een ei uit haar nest, maar dat was van haar. Ze schreeuwde naar hem: “Lieverd, zoon, jij bent geen kip, je bent een arend. Je bent van mij. Ik ben voor jou gekomen.”

¹²¹ Ik herinner mij de avond toen God die schreeuw naar mij slaakte: “Je bent niet van deze wereld. Je bent niet van die kippen. Je bent geen kip om mee te beginnen. Je bent een arend. Je bent van Mij en Ik ben voor je gekomen.”

“Nu lieverd, omhoog en luister naar mijn woord. Maak maar een kleine sprong en fladder met je kleine vleugels.” Ze cirkelt rond het boerenerf.

O, ik bid dat Hij op dit uur over het boerenerf cirkelt: “Je bent van Mij. Je hoort bij Mij.”

¹²² Er is iets met die stem dat hij verstond. Wel, het was: “Vaarwel kippenren.” Hij maakte een grote flap met zijn kleine vleugeltjes en hij landde precies boven op de paal van het boerenerf. Hij zag dat hij iets had gedaan. Ik zou dan zeggen dat hij zich bij een denominatie had aangesloten, precies in het midden van een pinksterorganisatie terecht kwam.

Zijn moeder schreeuwde opnieuw, zei: “Lieverd, je moet hoger komen dan dát.”

Ik denk dat wij dat ook moeten. We moeten hoger komen dan onder een organisatie of een denominatie of een belijdenis.

¹²³ Ze zei: “Maak gewoon nog een sprong en fladder met alles wat in je is. Ik zal je op mijn vleugels opvangen en ik zal je omhoog naar de plaats dragen waar je behoort te zijn.”

¹²⁴ Dat is het vanmorgen, vriend. Je bent misschien ziek. Je kerk gelooft misschien niet in goddelijke genezing. Je bent misschien een zondaar. Je kerk gelooft niet in de doop met de Heilige Geest. Maar er is iets in u dat uitroept naar God. Waarom? U bent als arend geboren. Hij is hier vanmorgen om u weg te dragen. Zijn Woord zegt het. Laat ons gewoon, wanneer Hij Zijn Woord uitspreidt, laat ons onze hoop vanmorgen regelrecht vastzetten in Zijn eeuwigdurende belofte. Wanneer de dood ons uiteindelijk treft: “Ik zal geen kwaad vrezén, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”

¹²⁵ Terwijl we deze dingen overdenken terwijl we even onze hoofden buigen. Ik vraag me vanochtend af, terwijl we in het gebouw zijn, of er hier een arend zou zijn vanochtend, dat u al een lange tijd op een boerenerf hebt rondgelopen. U bent dat gedoe zat en beu, gewoon doen alsof je een Christen bent, een lukraak leven te leven.

¹²⁶ En op de een of andere manier is er een bepaalde kleine wind dat over je ziel is gegaan vanmorgen, door het prediken van het Woord. Weet u wat dat is? Het is Moeder die de veren loswaait die los zullen komen, de kleine dingen van de wereld waar u zich aan vasthield die u ervan weerhielden een echte Christen te zijn: die kleine twijfel; die kleine angst; dat kleine beetje wereldsgezindheid waar u aan vasthoudt; dat kleine groep waar u mee rondloopt. Laat die wind al die veren van u vanmorgen wegspoelen, en kom dan naar het Vaderhuis. Hij staat klaar om u vandaag naar boven te dragen.

¹²⁷ Zou u uw hand willen opsteken, iemand hier die dat nodig heeft? En zeggen: "Broeder Branham, gedenk mij vandaag in gebed terwijl u bidt." Wilt u uw hand op- . . . ? God zegene u dame. U, broeder. U, u. O! God zegene u daar achteraan, broeder. En u mijn broeder . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.]

De tijd is gevuld met snelle verandering,
Niets op aarde houdt blijvend stand;
Bouw uw hoop op eeuwige dingen,
Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!

Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!
Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!
Bouw uw hoop op eeuwige dingen,
Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!
(Luister.)

Wanneer onze reis is voltooid,
Als wij God trouw zijn geweest,
Schoon en helder ons huis in Glorie,
Zal onze opgenomen ziel aanschouwen!

Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!
Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!
Bouw uw hoop op eeuwige dingen,
Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!

¹²⁸ Nu, moge de genade van de Here met u zijn, en overvloedig op u rusten. Aan u die uw handen opstak, aan u die het had moeten doen, zie, accepteer het nu, op grond, niet van emotie, maar op grond dat God de belofte deed en de Geest tot u heeft gesproken. U bent lang genoeg in het nest geweest. U bent een arend. Zet uw geloof gewoon rechtstreeks in Zijn belofte. En u bent een Christen. Ongeacht hoe hard de wind schudt, blijf er gewoon aan vasthouden.

129 Ik zag een oude moeder arend op een dag haar jongen weghalen toen er een coyote aankwam. Wel, ze zou die coyote aan stukken hebben gescheurd. Ze sloeg haar vleugels uit en die kleintjes sprongen op haar vleugels. Er was een storm op komst, en die wind die over die bergen kwam, deed rotsen rollen, honderd kilometer per uur veronderstel ik. Ze drong gewoon regelrecht door in die opening; regelrecht in de spleet van de rots ging ze met haar kleintjes.

130 De stormen van het leven worden zwaar. Op een dag zult u naar de Jordaan komen. Dat is waar. O, ik heb het al helemaal met Hem besproken. Ik wil *dan* helemaal geen moeite. Ik wil het *nu* regelen. Het zal erg zijn op die ochtend: broeder, de maan zal nalaten haar licht te geven; de zon zal zwart en bloederig worden; de sterren zullen schudden zoals de ontijdige vijgenboom die schudt met haar vijgen; de aarde zal het uitspuwen; demonen zullen schreeuwen; mensen zullen de straat oprennen. Ik wil *dan* geen moeilijkheden. Ik wil hier *nu* al zeker van zijn. Ik heb het al met Hem besproken. *Nu* is de tijd om het met Hem te bespreken, niet *dan*, maar *nu*; *dan* zal het te laat zijn. Ik wil mijn kaartje in mijn hand hebben. [Leeg gedeelte op de band—Red.]

131 Ik wil dat u dit goed vat. Ik heb ontdekt, en gisteravond, of vanmorgen vroeg, de Here sprekend toen ik aan het bidden was, ging gisteren de kelder in, bleef daar een tijdje op mijn knieën voor God in gebed. Het leek alsof dit tot mij kwam: Ik zei: “Morgenochtend, voor een klein afscheid, zoals ik deed, ik begin deze ochtend, niet zoals David Goliath ontmoette, maar zoals de arend de lucht inging.” Zie, in het nieuwe type.

132 Merk op, ik wil dat u dat in uw geheugen opslaat, natuurlijk staat het hier op de band. Nu, hetgeen er met mensen aan de hand is dat ze niet genezen worden, is niet omdat . . .

133 Kijk, ik heb me afgevraagd: hier zit er één, genezen; hier zit de andere, niet; blijft door en door en doorgaan; hiér is er nog één; hiér nog één. Er is ergens iets verkeerd. Ik denk dat het dit is: het is een complex dat mensen opbouwen, vooral mensen die al een tijdje ziek zijn geweest.

134 Nu, u hoeft niet. . . u zult dit kwalijk nemen als ik het u zeg, maar het is waar: Neem een kind, dat gestreeld is, dat kind komt tot een plaats waar het alleen maar gestreeld wil worden. Het bouwt een complex op. Je kunt niets met dat kind doen, totdat je hem een goede schudding geeft.

135 Nu, er komt een tijd wanneer iemand ziek wordt. Ze krijgen medelijden met zichzelf. “O, ik zit in zo’n toestand. O . . .” Ik heb gebeden voor mensen die zeggen: “Wel, ik geloof niet dat ik me beter voel.” Je zult je nooit beter voelen op die manier. Dat is het niet. Dat is. . . Als—als dat de houding is, benader Hem dan helemaal niet want het—het is niet juist in Zijn ogen. Heb geen

complex, maar kom met een stevig, robuust geloof. Het is een vaststaande iets. God zei het, en dit maakt het nu vast.

¹³⁶ Er is een zuster waar ik normaal gesproken voor bid, ik geloof dat zij, mevrouw Rooks die daar zit. Ik hou altijd van de benadering van zuster Rooks. Ze werd genezen stervende aan kanker hier op de middelbare school op de avond dat ik de dienst had. Daar schrokken een paar artsen van. Maar zij werd genezen. Wel, ze kwam hier niet lang geleden naar mij toe met iets anders dat met haar aan de hand was. Zij kwam gewoon naar voren en zei: “Broeder Branham, bid gewoon voor mij.” Kwam naar voren, bad voor haar. Zij zeiden dat zij zou. . . O, zei: “Het is allemaal voor mekaar. Het is allemaal voorbij, zie. Ze hebben voor me gebeden, dat—daarmee is het geregeld. Dat is alles.” Nu, dát is waar ik het over heb.

¹³⁷ Niet door te zeggen, “Wel, laten we eens zien. Nee, ik geloof niet dat ik me beter voel.” O, genade. Kom niet op die wijze. Het is gedaan, wanneer Gods Woord wordt gehoorzaamd, is het gedaan. Klamp je gewoon stevig vast zoals die arend. Laat de wind schudden, hou je daar gewoon stevig vast, het is gedaan. Begrijp je wat ik bedoel?

¹³⁸ Een complex, zelfmedelijden. Dan ben je in een erbarmelijke toestand. Dat is echt waar. Als je medelijden met jezelf krijgt, je wil dat iedereen medelijden met je krijgt, en je hebt medelijden met jezelf.

¹³⁹ Ik bereikte die plek een keer; ik zat daar op de veranda met een inzinking. Bleef acht dagen in samenkomsten zonder naar buiten te komen om te eten of wat dan ook of om te slapen, bleef gewoon daar op het podium voor de zieken te bidden. Ik kwam op een punt en ik zei: “O, wel, ik—ik kan me gewoon niet beter voelen.”

¹⁴⁰ Op een dag hoorde ik een Schreeuw, en ik hoorde het in een klein boek genaamd *Christelijke Belijdenis* door F.F. Bosworth, dat Christenen, zij belijden: niet wat zij zien, maar wat zij geloven. Maakt niet uit waar je naar kijkt, je ziet niet. . . wij zien niet door ons zicht. We zien door ons geloof.

¹⁴¹ Wij noemen die dingen, Abraham, noemde die dingen die niet waren als . . . alsof ze waren. Hij beleed dat ze waren. Wanneer er geen enkel, er geen mogelijkheid nergens bestond dat het ooit zou gebeuren. Hij was honderd jaar oud. Sara was negentig. Maar hij zei: “Wij zullen de baby krijgen.” Sara’s baarmoeder was dood. Hij was zelf zo goed als dood, maar hij nam God op Zijn Woord en geloofde dat Hij in staat was datgene te volbrengen wat Hij had beloofd. En God bracht het tot stand.

¹⁴² Wat dan met Daniël in de leeuwenkuil, hongerige leeuwen? Wat dan met de kinderen, die Hebreeuwse kinderen in de vurige oven? Wat dan met de vrouw met de bloedvloeïng twaalf jaar lang? Zij had nooit medelijden met zichzelf. Ze zei: “Als ik Zijn

kleed aanraak, zal ik gezond worden.” En ze geloofde het. Het liet Jezus stoppen. Wat dan met blinde Bartimeüs toen ze hem stil probeerden te houden? “Je. . . Hij heeft geen tijd om naar jou om te kijken.” Hij schreeuwde des te luider, alleen om Hem het Woord te horen zeggen. Dat is juist. Wat dan met de Romeinse centurion? Die zei: “Here, ik ben niet waardig dat U onder mijn dak komt: zeg slechts het Woord en mijn dienaar zal leven.” Daar hebt u het.

¹⁴³ Geen zelfmedelijden, spreek gewoon het Woord: “Ik ben de Here Die al uw ziekten geneest.” Het maakt mij niet uit wat uw omstandigheden zijn, als u de vleugels van Gods eeuwige belofte vanochtend vastpakt en zegt: “Het is van mij. Het behoort mij toe. Iets in mij riep mij hier naar deze tabernakel om voor gebeden te worden; ik neem een houvast op het Woord en ongeacht in welke toestand, blijf ik er precies bij.” U zult gezond worden.

¹⁴⁴ Nu, speel *De Grote Geneesheer* voor ons. En diegenen die niet kunnen opstaan om te komen, wij komen om voor jullie te bidden. Ik ga vragen dat de predikers hier die Christus kennen. . .

ZOALS DE AREND HAAR NEST OPWEKT DUT57-0714
(As The Eagle Stirreth Up Her Nest)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zondagavond 14 juli 1957 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org